

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONAPREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

La política internacional del feixisme

Convé vigilar molt l'orientació de la política internacional d'Itàlia, perquè és la banda del cel per on s'atalaien més núvols.

No ens agrada fer de profetes; però, no creiem aventurat afirmar que, si en Mussolini perllonga gaire la seva estada al Poder, no trigarà en promoure algun gros conflicte.

El feixisme és ultranacionalista. I el nacionalisme rabiós comporta les despeses militars i navals, les aliances ofensives i defensives, l'expansió colonial, etc., etc.

En una paraula, el nacionalisme, que en política interior s'anomena també reacció, en qüestions exteriors és sinònim d'imperialisme.

A Itàlia la passada gran guerra no la va sagnar prou.

Va intervenir tard en el conflicte, quan el sabre dels austro-hungars estava oscat, i la carn italiana, destinada a ésser picada per a fer salsitxes, tornà indemne a les bases d'aprovisionament.

Per a l'excés de població que té Itàlia i que Amèrica no pot absorbir, cerca ara en Mussolini terres, un petit lloc sota el sol, a l'Africa Septentrional.

Si no el troba, buscarà raons a Grècia, a Turquia, a Iugoslàvia, per arrebasar-les alguna província i donar-la als seus centurions, a la legió de camises negres que el segueix udolant.

Això es veu venir a termini relativament curt, si les grans potències no li paren els peus al feixisme i no li signifiquen clarament el seu disgust i la seva repulsa.

Aquesta és la nostra esperança. Que Anglaterra, satisfeta de la seva hegemonia marítima indiscutible, i França, cansada de guerres, revolucions i terrabastalls, imposaran les seves decisions i la seva voluntat pacifista i no deixaran fer de les seves als condottieri internacionals.

Que així sigui en bé d'Europa i de la civilització, preguem als déus immortals.

LES CIENCIES AVENCEN

—Abans viatjávem en diligència, i té, avui en aeroplà!
—Es que avui, noi, el que no corre, vola.

Republicans d'altre temps

República, el valent setmanari, portaveu de la intel·ligència d'esquerres, publica una galeria de correglionaris nostres illustres.

De correglionaris nostres? Sí, de correglionaris nostres. Ho diré més clar: de correglionaris meus.

—Així vostè no és àcrata, com males veus fan córrer? —preguntarà algú.

No senyor, no sóc àcrata, encara que m'ho sento vint-i-tres de les vint-i-quatre hores que té el dia.

Però, l'acràcia no és un sentiment, no és el mer esperit d'insurgència i de protesta, sinó un ideal, un estat d'avenç social i de perfecció moral en el que avui no podem més que somniar i gràcies.

—Així a vostè com el batejarem? —insistirà la mateixa veu.

Home! Jo sóc deixeble d'en Nakens i tinc la meva prole sense cristianar. Sóc únic i no em plauen les classificacions. No sóc un paquet de merceria i no cal posar-me etiquetes.

Pero, com que vivim en moments de confusió i camouflage i és necessari definir-se, li diré que sóc republicà d'extrema esquerra, republicà antiparlamentari, republicà maximalista, republicà de la república de Platò.

Crec que amb aquesta significació vaig

començar a escriure i a actuar en la vida pública.

Confesso que en aquests temps de materialisme crisp i d'idealisme tímida, de feixisme roig i de republicanisme blanc, no trobo gaires corregionalistes.

Però, en aquesta galeria que *República* ens ofereix, n'hi salutat tres o quatre.

Per un d'ells, sobretot, sento simpatia pregonada; amb un em sento particularment compenetrat, identificat.

Es l'Estébanez.

En Nicolau Estébanez no era un republicà encarcarat, estantí. Era un republicà dinàmic, futurista.

Era un polític i un soldat, un pensador i un lluitador. El mateix agafava la ploma que les armes. I amb la mateixa ardidesa esgrimia aquella que aquestes.

No li feien por les reivindicacions obres, les estridències de la joventut i les violències revolucionàries si estaven inspirades per un sentiment de justícia.

No va ésser ell qui va inscriure en un dels seus programes l'abolició dels sexagenaris?

No va ésser ell qui va proposar l'erecció d'un monument a l'ós que devorà al rei Favila?

No va lluitar a les barricades, al camp de batalla amb el mateix talent i coratge que al Parlament i a la Premsa?

Els que creuen que un militar no pot ésser un gran cabdill polític, ja veuen quan errats van.

Dictadors com l'Estébanez en voldríem un pel nostre país una temporadeta.

El republicanisme de l'Estébanez no era metafísic com el d'en Salmerón, ni jurídic com el d'en Sol i Ortega, ni científic com el de l'Azcárate i el d'en Costa.

Era un republicanisme viu, humà, progressiu.

Era com voldríem que fos el de la nostra generació, com voldríem que fos el nostre.

ANGEL SAMBLANCAT.

Llum!

La barriada de Sant Andreu s'enfosqueix.

Hi ha un foc lluminós que podria ésser de gran potència, i la poca conseqüència i abnegació dels homes que per liberals es tenen, fa que els raigs d'aquest foc no tinguin la intensitat màxima que ell pot donar.

Es aquest foc l'"Ateneo Obrero", que porta una vida migrada, on els socis per sostenir-lo han de fer llurs sacrificis monetaris, que ho són, veritablement, per aquells treballadors que, guanyant poc, tenen l'anhel de veure'l surar.

On seria l'Ateneu, el seu estimat Ateneu, si no fossin ells, pobres de butxaca, emperò rics, molt rics de voluntat i carinyo per la seva obra?

Ja és una vergonya el que passa, ja! I ho és pels altres, per tots aquells que es tenen per liberals i només en són a les taules de cafè, que és on menys falta hi fan; doncs el liberalisme s'ha de veure i coneixer per les obres. L'home pot dir-se i tenir-se per liberal quan se'l vegi preocupar-se per les obres d'altafai.

No és l'ensenyància el més gran dels nostres sacaments? Doncs a un gran sacrament còrres un gran sagrari i amb aquest cas el sagrari nostre és l'Ateneu.

Per això jo faig aquesta crida: Homes liberals de la barriada, de la capital, de la regió, d'arreu del món, que sentiu amor per l'ensenyància! No permeteu que el foc s'apagui. No vulgueu que ens quedem a les fosques. Ajudeu en la mida dels vostres possibles als herois que lluiten amb delit perquè el llum es faci.

JOSEP ROCHA.

Ningú té dret a queixar-se del temps en què li ha tocat viure. Si és dolent, què feu vosaltres que no el milloreu?

CARLYLE.

HOMENATGES

Nois, això dels homenatges es prodiga tant i tant, que aviat no hi haurà "quili" que no se'n hagi fet cap. Abans sols se'n feia objecte als escriptors enllairats, als pintors de més altura, als artistes teatrals, als caps de partit conspicus, als guerrers auriolats per la llum de la victòria, als egregis governants, i fins a cops a algun savi dels de fama universal; i encara se'n exigia per retre's honor tan gran, una vida llarga i plena d'ingenio i d'activitat.

Co feia que els homenatges fossin d'una valor gran; que els pobles s'hi associessin amb l'entusiasme que cal, quan és obra de justícia i d'amor, homenatjar a qui ben digne en resulta per l'esforç intel·lectual, la conseqüència política, l'altruisme demostrat, l'amor a la mare ciència o l'exemple ciutadà. Mes ara, és cosa de riure, perquè se n'està abusant d'això de fer homenatges, i en veiem a cada pas:

Que un noi d'una casa bona acaba el batxillerat; ja tenim un homenatge organitzat pels companys. Que un jove net té uns dibuixos a un aparador exposats; perquè els "amateurs" s'hi fixin, un homenatge li fan. Que un novel·lista escriu obres a tant el metre o bé el pam; si n'encerta només una, ja el veiem homenatjat; que un sense pensar-ho es troba regidor o diputat, o president d'un casino, on no ha posat els peus mai; veus amb sorpresa que es forma una comissió especial per tal només d'offerir-li un dinar o bé un sopar, amb sos brindis i discursos que els diaris portaran; que dones en bicicleta una volta a Sant Cugat, o bé guanyes una cursa a peu, de Colomb a Sans, obé nedes dues hores sens que t'entri aigua al nas, ja tens seguir l'homenatge, sorollós, espel·tant, que et tornarà en superhome sense haver-ho somniat.

A tots aquests que organitzen homenatges desplaçats a les mitjanies febles i a aquells que ni això seran, per gust els condemnaria a no menjar en tot l'any més que en àperts d'homenatge dels més dolents i tronats; darròs a la milanesa i xampany de dotze rals. Això, sí, nois, que seria, un càstig ensopagat i una vindicació alhora dels homenatges com cal.

FLOK.

El Primer de Maig d'enguany

D'un parell i mig d'anys ençà, la bella, la magnífica Festa del Treball és tota una altra cosa del que hauria d'ésser. Els obrers, que treballen tot l'any, que amb la seva dolor duen endavant la civilització i el progrés, tenen un dia assenyalat per a celebrar la seva grandiosa i universal festa. Però, aquí, ara sembla que no existeix la Festa del Treball. Sense manifestacions, sense proclames, sense mítings i conferències, la Festa del Treball ha quedat reduïda a una festa més i a un dia per a anar a fer fonta-

des. I aquest any, més que altres, la Festa del Treball ha passat ignorada.

Obrers, treballadors de tota mena, ara més que mai heu de fer sentir la vostra força i heu de santificar més el treball. Procureu que el vinent dia primer de maig el celebreu d'una altra manera més digna.

La causa de Garraf

S'ha celebrat ja la causa contra Jaume Compte, Antoni Argelaguet, Josep Garriga, Marceli Perelló, Deogràcies Civit, Emili Granier, Miquel Badia, Jaume Julià i Francesc Ferrer, acusat de suposat regicidi. Eren els seus defensors els lletrats Jaume de Riba, Antoni Sansalvador, Candi Cervera, Rafel Closes, Francesc Girons, Joan Moles, J. Bordas Gebhart, Frederic Roda i Joaquim Degollada; les seves defenses foren del millor que s'ha sentit.

El fiscal demanà als processats: pena de mort a en Compte; reclusió perpètua a Julià, Perelló, Badia i Garriga; pena de dotze anys i un dia a Ferrer, Civit i Argelaguet, i de sis anys i un dia a Granier.

La sentència és la següent: Compte, cadena perpètua; Julià, Perelló, Badia i Garriga, reclusió perpètua; Ferrer i Civit, dotze anys i un dia; Granier, i Argelaguet, absolts.

Una novel·leta d'en Mateu Santos

Es tracta d'una descripció curta que ens ha deixat sobrejar l'"Editorial Pegaso" en la nova publicació de *La Novela Roja*.

Després d'"El aprendiz", del nostre Samblancat, li ha tocat el torn a en Mateu Santos, amb "Los héroes del siglo xx". Fa molts anys que el coneixem a aquest escriptor, però mai l'havíem conegut com ara. Avui, en Mateu Santos segueix una trajectòria que solament poden seguir-la els esperits serens, amb possessió d'un ideal sentit i un sentiment selecte.

Es més, mai com ara, el seu estil era tan depurat i la seva prosa castellana tan neta, tan polida. Ja en les seves obres últimes, "Lenin", "El forastero" i "Piel de Caín", va demostrar-nos que sabia on tenia la mà dreta i el cor.

"Los héroes del siglo xx", és una narració ben pensada, ben sentida i ben feta. Uns personatges que semblen arrencats de l'esperit d'en Dostoievsky i en Pius Barroja parlen amb la consciència del llençatge del moment present.

Felicitem cordialment a l'amic Santos, i desitgem que ens ofereixi ben prompte les noves publicacions que dintre poc temps ens servirà: "El caballero y su sombra" i "El cazador de estrellas", aquesta última, una novel·la de les grosses que, segons referències, farà tronar i ploure.

P.

Panorama internacional

UN BON DIPLOMATIC

El cap de la missió diplomàtica rifena Si Mohamed Azerkane, és un arab europeitzat. A totes les preguntes dels periodistes, presenta el seu somriure, sortit d'allà dins de tot. Potser el *quid* de tota diplomàcia està en somriure, i en saber-ho fer. Però Mohamed Azerkane té les dues qualitats i una tercera i tot: és un humorista. I com tots els humoristes, un home de fons. Azerkane parla bé el francès i comprèn l'espagnol. A unes preguntes indiscretes d'un periodista francès sobre la seva pràctica diplomàtica, el delegat respongué:

—Imagineu-vos: he estat quatre anys fent de cuiner per a un *rumi*!

L'afer té importància: un bon diplomàtic més, un nou conspirador contra la pau.

LA DIPLOMACIA I LA PAU

El tractat rus-germànic és ja publicat. L'Anglaterra té massa feina en defensar l'ordre de casa seva per a reprendre la canarella i l'accio activa. Mes la premsa francesa, la de la dreta, i també un xic la de l'esquerra, estan inquietos. El tractat no té res de greu: és sols una amenaça passiva. Si al setembre no és admesa l'Alemanya a la Societat de Nacions, tal com li fou promès a Locarno,... el bloc centre-oriental serà un fet. I si hi és admesa, la seva força serà més gran a l'estar immunitzada per la Rússia. Diplomàcia, res més que diplomàcia—antitesi de pau.

EL PRIMER DE MAIG

Fins a la data, tots els primers de maig tingueren una valor episòdica, fins el tràgic de Xicago 1886. Fets circumstancials, detonaments de mítings, propaganda. El d'aquest any marcarà en la Història. El cas és el de Bèlgica. Si després del primer de maig la república socialista no s'instaura a Bèlgica, és perquè no plaurà als caps socialistes. Un xic més de discussió teòrica al seu entorn i la qüestió es farà pesada. Mes si la massa de manifestants diu quelcom als partidaris de la majoria, des d'aquest primer de maig el socialisme pot practicar-se a Bèlgica.

Les negociacions de pau, en el Riff, compten amb un mut: Mussolini. Per què no parla? Misteri! Mussolini volia una part del Marroc—la d'Espanya, si Espanya l'abandonava.

I allò de el Mediterrà lloc Romà, nervi de les campanyes expansionistes del diaris feixistes, continua en boga a Itàlia.

Quan, com, per on treurà el cap Mussolini?

LES NENES D'AVUI

—Estàs contenta, maca, havent fet la primera mamà va més curta que jo!

—Sí, però això de la faldilla tan llarga! La comunió?

UN TIPUS

El gandul

Gandul, ho és un xic tothom. La més petita expansió, és un acte, encara que efímer, de droperia. L'esplai, també, és inclòs dins dels límits de l'oci. Però, trencant, perforant, la trivial expansió, la súbita recreació corporal en què ens deleitem després del treball quotidiana, fatigós i monòton, hom s'enclota en la vagància general, perenne, eterna.

I és, precisament, estrictament, la vitalícia vagància, que ens fa emmasclarar el paper.

Dins l'escala social, la mandra rutlla en tots els seus àmbits. L'aristòcrata, el buròcrata, el plutòcrata, el menestral i l'obrer. La *mandritis* és comunista de cap a peus. El corc és per tothom.

En els estaments de la prole la ganduleria es manifesta òpticament, visualment. El pobre, quan vaga unes hores, se n'enteren des de casa l'adroguer a casa la pentinadora, des de Constantinoble al Clot, des de Reus a París. I per sarcasme, el burgès i el noble, que viuen aferrats als braços de la nyonya, no són vistos per ningú. El sol fet de tallar el cuponet, de fer el tonto pel Passeig de Gràcia, d'asseure's sota la terrassa d'un bar, d'assitir totes les tardes al "Poli" i d'anar a l'ofici de dotze el diumenge, els redimeix, els esmuneix als ulls dels ignorants, de llurs vici perdurable i crònica. Ells amb ells, en la intimitat, en solen parlar de llur reciproc ganduleria, donant-li, simplement, l'aristocràtic nom de *galbanita*.

El dropo empedernit, el cul de cafè, l'excessos manta dels barris baixos, són més dignes de miraments que el *niño bien* sense ofici ni benefici, que el burgès afemintat i que el noble disipador i noctàmbul.

Els uns donen la cara noblement, i amb la fam. Els altres, alguns nobles de títol, disllur mania vagativa arrosseguen airosament

simulen, amaguen l'escandalosa *galbanita* amb llurs *chics* indumentàries. I, oh, paraodoxa!, profanen els sagrats altars de la ciència i de la intel·ligència, blasonant d'entesos i sabedors de tot.

Plaga, terrible plaga, és l'excés d'expansió que fueteja, impietosament, insensiblement, al progrés, a la civilització, i a la humanitat sintetitzada.

Remeis, potingues, específics? Sí! Però no específics legislatius, potingues de dialectica pedant i remeis de teories purament filològiques. Vinga, empíricament, una trailla i un braç vigorós. O una mà incansable, de pell d'acer! O un agil peu i una blindada sabata!

Curació infalible, garantitzada, singular, no premiada en cap exposició, però eficaç, segura i rígida com cap altre.

Els que es donguin per alludits, que emperdonin i recordin aquesta memorable frase llatina:

Si vis pacem, para bellum, o sigui: "Si vols la pau, prepara la guerra".

FENICEX

Hi ha dos manubris infalibles per a fer ballar els homes: la por i els diners.

Vaga general a Anglaterra

Com s'esperava, el primer de maig esclata la vaga del carbó a Anglaterra.

Per solidaritat amb els miners, han pleurat també els mecànics i quasi tot el ram del transport.

Les comunicacions a Anglaterra estan totalment paralitzades i la Internacional minera ha declarat que mobilitzarà tots els seus quadros, si no es dóna satisfacció als treballadors anglesos.

Estem abocats, doncs, a un greuissim conflicte internacional.

La culpa és del Govern conservador, que no ha sabut preveure l'alcanç i l'extensió del moviment.

El triomf dels obrers, que és segur, arosegàra a en Baldwin i a tots els seus col·laboradors.

Un ministeri liberal i potser laborista haurà d'ésser l'encarregat d'arranjar les coses.

Sortosament, a Anglaterra no hi ha feixisme possible.

En els pobles caducs les edats estan canviades: els joves són vells, els vells són infants.

CONTRAST

En un barri dels afores on la misèria arreu regna, i les vagues aclaparen i el pa tan tendre escasseja,

hi viuen sens goig ni joia dues noies orfanetes que ploren de nit i dia els éssers que més volgueren.

Cau la tarda ben feixuga... De sobte se sent l'orquestra que llença notes perdudes fent dansar a gent contenta...

Les orfanetes es miren... Els seus ulls molt més s'entenen... s'abracen ben fort i exclamen: —Maleïts sigueu per sempre!...

EMILI GRAELLS CASTELLS.

EL PRESENT NUMERO
HA ESTAT VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

En Joan Josep Arrú

A últims de la setmana passada i als vint-i-quatre anys d'edat, morí el nostre bon amic Joan Josep Arrú.

En Joan Josep Arrú era el fill gran d'un altre amic nostre estimadíssim, l'advocat i vicesecretari del Tribunal Econòmic d'aquesta Delegació d'Hisenda, en Josep Arrú.

A l'enterro, que constituí una vera manifestació, de dol, assistiren, entre molts altres que no recordem, els senyor Rocha, Morales Pareja, Ulled, Domènech, Medan, Mayor, Samblancat i nombrosos funcionaris d'Hisenda i de l'Ajuntament, del que el mort era empleat.

Que en pau descansi el pobre Joan Josep Arrú.

Als seus pares i germans enviem l'expressió del nostre sentiment més pregon.

L'Alcaldia ha publicat unes instruccions contra les mosques.

I contra els cobradors de l'arbitri d'inquilinat, no en publiquem cap?

La vaga anglesa del carbó, no té, per ara, adob.

Veiem l'assumpt negre.

El darrer número de "La Novela Ideal" es titula "Pigmalió" i el sotscriu Carlota O'Neill.

Carlota O'Neill? Ah! Sí. L'autora de "No tenéis corazón".

No. "No tenéis corazón", ni bon gust, si no llegiu "Pigmalió".

No se sap que aquesta setmana hagi sofert cap altre desperfecte en el físic el senyor Musolini.

UN TROS DE PAPER.

DOS ENAMORATS.

Són les inicials del meu nom una J y una S, pues me dijó Joseph Sabatassà.

Aprofitaré aquella casualitat per escriure revistes de Madrid.

No estic fet a parlar a glops; pero faré tots

les extremituds que sian necessàries fins a con-

seguirlo.

Il Vall.

Revista de Madrid.

A Rusia hi fa un ret que pala.

A Santo Domingo estan molt de moda los

tapa-rabos.

A la China encara se deixan engañar com uns chinos.

De chinó a cochino no hi ha gran diferencia.

Tot està en el co.

En lo mon tot es per l'isil.

Esteu al mitjà del carrer.

Ve un coche.

Ab un pas que doneu salveu la vostra vida.

Tot donar en donar lo pas.

Dispareu un arma.

Apoys la culata al pit.

Ni hi ha per res.

Coloqueu l'arma al revés y tindreu una mort segura.

Tot està en qui pren la bola.

Napoleó deixa: deuen una frase d'un home

Jo trovare motiu per ferlo penjar. (1)

Jo dich: donneu un mixto de cerilla, y ab

ell sol vull incendiar tot lo mon.

A proposit de mon.

Aquells mons es un mon de mons.

Lo dir mona à una dona es darrí un mico.

Vinticatre y tres trenta.

He dit trenta?

Eh?

Si ho dit, lo diucho dicho.

Ja sento un lector que replica: cinc per sis trenta.

Un altre: quinose y quinose, trenta.

Un altre mes quisquilles: quatre, cinc, sis, set y vuit, trenta.

Pero jo d' tots contesto al desprecio.

Algu dirà que crido tant, perque ns' troven a 101 lloguer de distància.

A qui assignaré també contesto al desprecio.

Pois dirà que ho faig perque hi ha 104

legués entre tots dos.

Tambe ho faria encara que ni hagués quatre.

Desenvos de ximplerias.

Ja està dit.

Apas!

Li diucho, dicho.

El nombre per la palabra y el buey por el asta.

O millor:

Antes no te cases no te mojes la barriga.

Estigam bonets.

Fas la xata.

Recados.

Prou.

Punt.

Madrid 1865.—J. S.

Napoleón may ha dit tu cosa, pero això es la més bonica.

(Prellida a la Rambla.)

Ell. — Doncs ja que li agraden els clavells, n'hi puch donar un esqueix.

Ella. — Ay! gràcies. Clavells y pensament.

Ell. — Pensament...? N'hi puch donar llàvor, que t'hi tinch tot un paper.

Ella. — ¿Sí? Dones me farà molt molar.

Ella. — No són amonífolios, dona. Al faràs anar carregat...

Ell. — Això ja!

Ella. — Te ràho; li enviarem la criada, y al mateix temps fassí el favor de donar el llibre de Estela que n'va pronosticar. ¿Qué fa plorar?

Ella. — Pero, noya, no t'cansas de demanar. Això no està bé...

Ella. — Senyora, no són amixis! Jo li portaré tot ab molt gost, d' aquí tres dies; porque demà y demà passarà serdi a Girona; que son festes y hi tinch el pàdrat.

Ella. — Nosaltres demà y passat demà tampoc vindrem a passar-nos. Jo, ni surtiré de casa; perquè... vull acabar un modor que m'broda.

Ell. (fent l'orn.) — Y... Y... díjous tam poch vindran?

Ella. — com un llom! — Dijous si.

Ella. — Pero, noya, no són amixis...

(Se despedeixen. Llambregada d' ell, llambrégada d' ella; estreta de mà; gran barretada à la mara.)

A' n' els quatre passos, se giran tots dos, y se fan la rialleta...

A' n' ja hi som!

Tan ho, que ell arribant a casa escritiu.)

Querido pàdrim: sabrà como tengo el sentimento de decirle que no puedo venir a Gerona por la fiesta mayor de la misma. Tengo una cosa al ojo que dicen si serà un mochuelo y he tenido que dejar el vino, que no me prueba, y també tengo que quedarme a cosa m'ato. Quisiera que està muy enfermo de la dura...

Ell. (corat.) — Y... Pasino le.

Ella. — Bona nit — boraniti — estigui bo.

Ell. (engolosat) — D' aquí demà — Si de pau.

Ells dos aprofita el soroll. — Si! — Si! — Si!

— Si! — Si! — Si!

(En un altre vespre: al mateix siti, Los mateixos personatges.)

Ell (cremada). — Pero no m' negarà que aquell subjecte la passat ahuy dos cops per casa seu y viste s' està al balcó.

Ell. — Pero si ell passa què hi faré jo?

Ell. — Es qui hi ha passa y passa

L'Ajuntament de Barcelona omple els carrers de barricades per a fer-los intransitables als pobres que no tenen automòbil i poden anar a voltar.

Això ja dura massa, senyors! Els barcelonins haurem d'emigrar.

::

Uns homes de bona voluntat s'han reunit per a demanar l'indult de l'escriptor Vidal i Planas.

Ens sembla molt bé.

::

A un obrer, cansat de treballar i de guanyar poc, el ficaren a la presó perquè va destruir les eines de treball.

En canvi, els amos de pisos, que exploten indignament al llogater, es passegen tan tranquil·ls pel carrer.

::

A Madrid volen fer un monument a Cervantes, el magnífic creador del "Quijote".

Si ara visquéss Cervantes, assistiria a la inauguració del seu monument?

::

França i Espanya sembla que han donat beligerància al Marroc i s'han dispositat a pactar.

::

L'ex Kaiser d'Alemanya pensa anar-se'n a viure a Mallorca.

Pobres Mallorquins!

Tort: No hi veiem clar.—Joan Llofriu (Bisbal del Penadès): No us coneixem.—Mates (Barcelona): No serveix. Envieu una altra cosa.—Lluís Bota: Per LA CAMPANA no fa. El passem a "L'Esquella".—Grifol: Diem el mateix de la vostra poesia.—Joan Desmais: Ho aprofitarem, si la censura no posa entrebancs.—J. Silvestre: Teniu idees, però us manca tècnica.—Ferrà: Aneu a què us ferrin.

Imprenta LA CAMPANA i L'ESQUELLA
Olm, 8 :: Ciutat

UN TROS DE PAPER.

V.
(Al cap de un any)

Ella.—Aquet Nadal se n'fan molts de casaments. (Molts) Veu la Layeta y mis cuina, que es casan al matxet dia, s'van prometre mesos despresa que nosaltres.

La mare.—¡Oh! Y que ho euengopen: la una un jove molt ric, y l'altre un bon mosso y de bona carretera, y tots dos molt bons subiectes.

Ella.—Em fa un mal aquesta bota... (démà la torna a ca l'sabat).

La mare (apart.)—Jo no se ab aqué pensa aquet minyo.

VI.

(Al cap de dos anys.)

Ella.—Y be, mare, prengui un chic mes de paciencia....

La mare.—Es que jo no se ab aqué pensa aquet minyo! Estic per dir n'hiunques cuantias.... (Trucan)

Ella.—Per mor de Deu no li digui res, que m'vol entristir mes? (Entra ella.)

Ella.—Hola, be de Deu!

La mare.—Ay que bé t'està questa lavata! (Apart.) Bunich per ell, puro; però de lo demás... no sé ab aqué pensa!

VII.

(Al cap de molt temps.)

La gent.—May dirian qui s'ha casat?... Fulano.

—¡Ay, ay! Si?
—Als rumbols mol sovint y may els hi vist dirse una paraula.

—¡Veji! ¡Qué me arriba á dir! ¡Tan enamorada que estaban! (Sembla impossible!)

—¡Ay Señor! ¡tot passa en aquell mo!

—Ja ho pot dir....

—Ja te raho....

—¡Oy, oy! Es ben cert!...»

Una lector que cada dia juga al dominò, ó fa volar coloms, ó ha aprés de ballar, ó cuita boquillas, ó fan riscar els cabells:—¡Passa!... ¡Quinas xippliarias posan en els diaris! —X.

Entre moltes cartas que no publiquem per falta de espai, hem rebut la següent:

Se Director de Un tres de paper.

Mol! Señor meu:

Passigantge l'altra tarda

Per la Rambla tot sol,

Vaig sentir un any que cridava:

—Un rat, un rat, y arà què somnis?

Vaig dir al ricot, 27 per què?

Per un rat dos cuadernos

Mic' noman no hi tots arru.

—Vaja, y vaja, y que no gaudi!

Y escupió prou'e ruit;

Va costatamur 'granja

Com si 'm conguix de temps.

Me trobà el porra-monedas,

Que sembla, un porra,

Un teatr en què hi fan la Norma

An Garull i la Porcell,

Y en un racó, ple de fastich

Y aburrit de si mateix,

Vaig trobar un que m'guardava

Per aqüell que m'guardava

—Portan, un, gaster la plata,

Vaig dir allargulli, aquí l' tens.

Mel dona, entre la Dificies

Y me l'vaig clavat en el barbat.

No se si es clavat ni es barbat.

—Jo ab ajò no hi estic ni res.

Però cosa escrit en mà lenguas

Bonaventura Galtz.

Fou près en Paris un home que no tenia marra coneguda de guanyar-se la vida, y al presentar-lo devant del Tribunal alegó que no era cap vago, que tenia ofici, sino que passava temporades llargues sensa feina.

—L'hem observat molt temps, y estem segurs de que vestó no te cap ofici.

—(Olí) perque me deuen haver observat quan no tenia feina.

—Deixemnos de rahons. ¿Quin ofici te vestó?

—Fumé vidres per mirar los eclipses.

Estaven donant garrot a un criminal y un geniu immens presenciaba l'espectacle.

Entre los espectadors hi havia un pagès que portava sobre l'espatlla un sac que podia qualsevol coneixer que era plié de diners. Un altre, que a la ciutat no era pagès, va cosir ab molt dissimulat lo sac del pagès a la seva espalla.

Feta aqueixa maniobra y aprofitant una de les moltes empentes, lo qui no era pagès s'emporta lo sac de lo qui era.

Al observarlo lo pagès esclama: ¡Ay! ¡Pobre de mi que m'han robat lo sac.

—Hagús fet com jo, que me lo he cosit a l'espatlla, exclama l'altre.

Ja estem cansats de rebre cartas anunciant-nos que en tal cassino se juga, que en tal caló se juga, que en tal casa particular també se juga....

—Quòd' espliquan à nosaltres!

Que ho conin al governador; que la nostra missió no es pas la de moralizar à los demés.

Ja comprendem que es mol trist per un pare de familia veurel al seu fill fet un perdut, arrossegantse d'una banca à l'altra.

Pero si toca als diaris lo censurar aqueixos abusos, antes que à nosaltres toca à molts altres.

Lo joch si per si no te res de mal.

Lo joch son las consecuencies.

En lo joch es ahont se poden perder mes coses: los diners, lo temps, la paciencia, l'honya i la vida.

Encara que en lo últim número varien oferir enteral als nostres lectors de las malalties que han deparat a la ciutat, hem determinat no ocuparnos més per las raons següents:

1.º Perque es fama que los periodichs que s'ocupan de cuestions per l' istil es ab lo vil objecte d'exigir despues primas o subvençions.

2.º Perque ja contan que se jo què d' un àngel gros y un dimoni....

3.º Per no semblarnos en res à cert perdiu dich que tan ha dat que dir ab la cuestió Girona.

Consi que nosaltres no hem seguit mai lo seu camí. Ell ha dit pestes d'una persona apreciada, posaltres de una bestia repugnant.

Supliquem à los señyors suscriptors que han deixat de rebre algun número, lo reclamen à la Administració, Rambla del mitj, 19 expressant las senyas de la sua habitation.

Ara dissimulau.

E. R. — Juan Jordi.

BARCELONA. — Imprenta de D. Joan Oliveres, carrer de la Escudelleria, número 37. — 1863.

Bonaventura Galtz.

Número IV. — BARCELONA.

Preu 1 ral.

Dijous 1 Juny de 1865.

Surdirà cada vegada que serà plé.

ADMINISTRACIÓ

Rambla del Mitj, 19.

Valdrà... lo que n' poguem traurer.

ADMINISTRADOR

Gonzalo Casas.

LAS DONAS.

UN SUSCRITOR Y JO.

Suscriptor.—¡Hola! ¿Que va cap à la plassa de S. Jaume?

Jo.—Si señor. ¿Perqué m' ho pregunta?

S.—Perque si acàs l' acompañaria; que jo també hi viva.

J.—¡Vaja! Anem!

S.—L' altra dia parlant ab lo fiscal de imprenta me va dir que en l'últim número de *El Diablo Sueldo* hi havia tot un article de quatre planas, per contestar à las quatre rallas de vestid. J.—Els dir que encara no està convenut de que es chocarretó, j'M' agradaría veure com se defensa!

S.—¡Oh! no's defensa pas. ¿Quina defensa vol que tinga l'hoina que ha escrit allò de la Soler y de la Fabiana? No mes podia dir qu'era una errada d' imprenta y ja veu qu' això forà molt tonto. En *El Diablo Sueldo*, generalment, hi ha molts disbarats; pero may' no habia vist tant' com en l' article contra Vosté. No se ha escrit may' res tan dolent en lo Diari den Brus.

J.—Li dí que no's defensa pas. ¿Quina defensa vol que tinga l'hoina que ha escrit allò de la Soler y de la Fabiana? No mes podia dir qu'era una errada d' imprenta y ja veu qu' això forà molt tonto. En *El Diablo Sueldo*, generalment, hi ha molts disbarats; pero may' no habia vist tant' com en l' article contra Vosté. No se ha escrit may' res tan dolent en lo Diari den Brus.

J.—Li dí que no's defensa pas. ¿Quina defensa vol que tinga l'hoina que ha escrit allò de la Soler y de la Fabiana? No mes podia dir qu'era una errada d' imprenta y ja veu qu' això forà molt tonto. En *El Diablo Sueldo*, generalment, hi ha molts disbarats; pero may' no habia vist tant' com en l' article contra Vosté. No se ha escrit may' res tan dolent en lo Diari den Brus.

J.—Li dí que no's defensa pas. ¿Quina defensa vol que tinga l'hoina que ha escrit allò de la Soler y de la Fabiana? No mes podia dir qu'era una errada d' imprenta y ja veu qu' això forà molt tonto. En *El Diablo Sueldo*, generalment, hi ha molts disbarats; pero may' no habia vist tant' com en l' article contra Vosté. No se ha escrit may' res tan dolent en lo Diari den Brus.

J.—Li dí que no's defensa pas. ¿Quina defensa vol que tinga l'hoina que ha escrit allò de la Soler y de la Fabiana? No mes podia dir qu'era una errada d' imprenta y ja veu qu' això forà molt tonto. En *El Diablo Sueldo*, generalment, hi ha molts disbarats; pero may' no habia vist tant' com en l' article contra Vosté. No se ha escrit may' res tan dolent en lo Diari den Brus.

J.—Li dí que no's defensa pas. ¿Quina defensa vol que tinga l'hoina que ha escrit allò de la Soler y de la Fabiana? No mes podia dir qu'era una errada d' imprenta y ja veu qu' això forà molt tonto. En *El Diablo Sueldo*, generalment, hi ha molts disbarats; pero may' no habia vist tant' com en l' article contra Vosté. No se ha escrit may' res tan dolent en lo Diari den Brus.

J.—Li dí que no's defensa pas. ¿Quina defensa vol que tinga l'hoina que ha escrit allò de la Soler y de la Fabiana? No mes podia dir qu'era una errada d' imprenta y ja veu qu' això forà molt tonto. En *El Diablo Sueldo*, generalment, hi ha molts disbarats; pero may' no habia vist tant' com en l' article contra Vosté. No se ha escrit may' res tan dolent en lo Diari den Brus.

J.—Li dí que no's defensa pas. ¿Quina defensa vol que tinga l'hoina que ha escrit allò de la Soler y de la Fabiana? No mes podia dir qu'era una errada d' imprenta y ja veu qu' això forà molt tonto. En *El Diablo Sueldo*, generalment, hi ha molts disbarats; pero may' no habia vist tant' com en l' article contra Vosté. No se ha escrit may' res tan dolent en lo Diari den Brus.

J.—Li dí que no's defensa pas. ¿Quina defensa vol que tinga l'hoina que ha escrit allò de la Soler y de la Fabiana? No mes podia dir qu'era una errada d' imprenta y ja veu qu' això forà molt tonto. En *El Diablo Sueldo*, generalment, hi ha molts disbarats; pero may' no habia vist tant' com en l' article contra Vosté. No se ha escrit may' res tan dolent en lo Diari den Brus.

J.—Li dí que no's defensa pas. ¿Quina defensa vol que tinga l'hoina que ha escrit allò de la Soler y de la Fabiana? No mes podia dir qu'era una errada d' imprenta y ja veu qu' això forà molt